

TRETJI DEL

IZVOLJENI

IN JAZ VAM BOM DAL POČITEK

JERRY B. JENKINS

IZVOLJENI

TRETJA KNJIGA

IN JAZ VAM BOM DAL POČITEK

JERRY B. JENKINS

Prevedla
Klementina Logar

Družina
2025

Posvečeno Gregu Thorntonu

Knjiga temelji na *Izvoljenih*,
televizijski nadaljevanki v več sezonah,
ki jo je ustvaril in režiral Dallas Jenkins,
scenarij pa so napisali Ryan M. Swanson,
Dallas Jenkins in Tyler Thompson.

*»Ne sodite,
da ne boste sojeni!
S kakršno sodbo namreč sodite,
s takšno boste sojeni,
in s kakršno mero merite,
s takšno se vam bo merilo.«*

MATEJEV EVANGELIJ 7,1-2

Prvo poglavje

»NE KLIČI ME *ABA*«

Kafarnaum, leto 24

Mateja je groza naslednjega dne.

Kot vzhajajoča zvezda rimske oblasti pod pretorjem Kvintom je videl, kako se njegov obseg oblasti širi. Čeprav je bil najmlajši cestinar v domačem mestu, je zdaj odgovoren za nalaganje kazni judovskim meščanom, ki zamujajo s plačili davkov Rimu. Znan je po poslovni bistrournosti in sposobnosti, da ljudem v svojem okrožju pobere še zadnji *šekel*. Matej se je hitro naučil vseh trikov svojega poklica.

Da si izboljša že tako visoko plačo, v žep spravlja vse, kar lahko nabere viška od tega, kar v resnici pripada Rimu. Kadar naloži višji prispevek judovskim rojakom, ki so pametnejši, namigne, da jim bo sporazum omogočil uspeh v prihodnosti – ne sicer v vsoti, ki jo pričakuje, ampak mor-da v času, v katerem jo bodo lahko plačali. Skrbno obrača sredstva, da je Rim zadovoljen, medtem pa dolgoročno več kot podvoji svoj dohodek.

S takim ravnanjem si Matej lahko privošči vilo v najbogatejši soseski v mestu, poleg tega pa tudi najboljša oblačila iz tujine, obutev, dišave in nakit. Ironično pri vsem tem je, da uživa v nevoščljivosti someščanov, obenem pa zaradi svojega čudaštva hrepeni po neopaznosti. Zaveda se, da ne dojema prikrite porogljivosti in zbadljivega posmeha, povsem pa razume prezir, ki mu ga namenjajo povsod, kjer ga prepoznajo, saj ga preklinjajo in pljuvajo. Matej se ne spominja, kdaj se mu je nazadnje kdo nasmehnil. Živi za drobec občudovanja, ki mu ga namenjajo Rimljani, ko zmajujejo z glavo ob tem, kar zmore izvabiti od svojih lastnih rojakov.

Moji lastni rojaki, pomisli. Razen nekaj tovarišev cestničarjev med Judi nima prijateljev. Več kot očitno v njem vidijo najhujšega preračunljivca, izdajalca, izterjevalca denarja. Ni dovolj, da trpijo pod železno roko Rimljanov. Ne. Ta udarec jim zadaja čudaški možic deškega obraza, sin Alfeja in Elišebe, tako pobožnih Judov, da sta Mateja dolga leta klicala Levi, prepričana, da bo nekoč slavil edinega pravega Boga kot duhovnik med svojim ljudstvom.

Matej je že kot deček v hebrejski šoli bliskovito razočaral starše. Že tedaj so ga poniževali vrstniki, ki bi lahko bili njegovi prijatelji in bi to tudi morali biti. Vendar je bil šibkejši od večine, niti malo ni bil športen; kadar je tekel, je bil njegov tek počasen in neroden. Druge je samo opazoval, kadar so se ravsali, saj si ni hotel umazati halje ali prenašati zasmehovanja zaradi svojih čudaštev.

Niti sam ni razumel svoje obsedenosti z natančnostjo in redom. Njegovi zvitki, papir, pisala in podobno so morali biti natančno razporejeni pred njim na mizi. Zaradi na videz nenaravne naklonjenosti do števil in računanja so ga drugi zmerjali z učiteljevim ljubljencem. In medtem ko so se vestno učili Peteroknjižje na pamet, so njega pošiljali k matematičnemu pouku s starejšimi učenci.

Nekako je razumel, da mu vrstniki gotovo zavidajo, čeprav ga ne sprejemajo, a tega ne bi priznali za noben denar. Jim bo že pokazal, pustil jih bo daleč za seboj. In čeprav mu je sposobnost, da si je nakopal prezir sorojakov, omogočila zvezdniško cestninarsko poklicno pot, si je dopovedoval, da bi bogastvo in položaj takoj zamenjal za sprejetost. Celo njegovi razočarani starši so mu morali priznati edinstveni dosežek, kajne?

A danes, ko opravlja svojo jutranjo rutino, ki ga spravlja ob pamet, ga v ozadju misli gloda več kot zgolj upanje, da se bo izognil čim več besnim pogledom in psovkam judovskih rojakov. Izbira oblačil, nakita in dišave zahteva običajno dotikanje vseh predmetov, preden se odloči za tiste, ki si jih nadene vsak dan, obenem pa vadi, kako bo obvladal svojo najbolj tvegano nalogo doslej.

Danes bo pustil mitnico zaprto in obiskal domove ljudi, ki zamujajo s plačili. S seboj bo vzel stotnika Lucija, enega najstrašnejših pripadnikov svoje straže. Že sama Lucijeva navzočnost večino tako prestraši, da takoj poplačajo dolgove. Kršitelji, ki bi običajno poskušali ponižati Mateja, ker kot psiček služi Rimljanom, po navadi držijo jezik za zobmi, kadar naletijo na vojaka.

Čeprav je dan za pobiranje zamujenih plačil vedno neprijeten in utrudljiv, se utegne izkazati tudi za donosnega. Pa vendar Mateja to ne gane, kajti najtežjega primera se bo lotil najprej. In za tega je Luciju dal nalogo, da sam zahteva plačilo dolga. Matej bo dovolj blizu, da bo vse slišal, pokazal pa se ne bo.

»Šlo bo kot po maslu,« reče Lucij Mateju. »Obožujem tako delo.«

»Samo poskrbi, da bo plačal. Danes.«

»Oh, plačal bo, tako ali drugače.«

Matej vojaku pokaže ime v svoji knjigi plačil in dolgov ter hišo. Lucij, ki se ves blešči v rdečem, odkoraka do vrat.

Njegova žvenketajoča kovinska oprema in škripajoče usnje pritegneta poglede drugih na ulici. Široko se ustopi in štirikrat glasno udari po vratih.

»Prihajam!«

Ko se vrata sunkovito odprejo, se stanovalčev radovedni pogled sprevrže v drgetanje. Preden možak lahko odpre usta, Lucij bevske: »Alfej bar Joram?«

»Da,« oklevajoče izdavi mož.

»Dvajset dni zamujaš s plačilom za to četrtertletje. Tvoj cestinar je tvoj primer predal rimskemu uradu. Lahko zdaj plačaš kazen?«

Alfej postane pepelnato siv. »Pro... prosil sem za odlog v mesecu ...«

»Sklepam, da ne moreš. Po odloku Kvinta, plemenitega kafarnaumskega pretorja, te moram odvesti v ječo.«

Matej prebledi. Ni pričakoval, da se bo Lucij tako hitro zatekel v tako nasilje. Alfej bo gotovo hitro našel način, da bo plačal.

»Strašno mi je žal,« reče Alfej, »nisem vedel ...«

Lucij s pasu sname usnjen jermen. »Obrni se!«

Dovolj bo, sklene Matej.

»Gospod,« moleduje Alfej, »nisem vedel. Lahko zaprosim za odlog za samo pet dni?«

Matej je ves na trnih in upa proti upanju, da bo Lucij ugodil prošnji. Pet dni ni nič. Saj človek vendar ni zločinec.

A Lucij možaka zgrabi za roko. Iz hiše se zasliši stokajoč klic ženske. »Alfej, kdo je?«

Oh, ne! prešine Mateja. Vse skupaj je ušlo izpod nadzora.

»Vse je v redu, Elišeba!« odgovori Alfej in nekako zmore zveneti samozavestneje, kot se počuti. Luciju šepne: »Prosim, rotim te ...«

Lucij ga sunkovito potegne od vrat in ga grobo pritisne ob podboj.

»Adonaj v nebesih!« krikne Alfej.

»Adonaja ni tukaj,« revske Lucij in začne Alfeju vezati roke za hrbtom.

To je več, kot Matej lahko prenese, zato se hitro približa. »Bom jaz uredil, Lucij. Pravzaprav gre za napako.«

Lucij se zdi osupel. »Kaj hočeš reči? Rekel si mi, naj ...«

»Vem, ampak ugotovil sem, da sem napačno preračunal časovnico. Vse bom pojasnil. Hvala.«

»Ti si se uštel? To se še nikoli ni zgodilo!«

»Netočne podatke sem dobil, vendar sem jih zdaj popravil. Jaz bom to uredil. Najbolje bi bilo, da greš do najine naslednje hiše. Čez eno uro se dobiva pri mitnici.«

Lucij boljši v Alfeja, zmaje z glavo proti Mateju in se odvleče proč.

Alfej se zasrepi v Mateja. »Si ti zdaj moj ...«

»Ni se pametno zdaj pogovarjati o tem, *aba*. Nimava veliko časa.«

»Najprej sramota zaradi tvoje odločitve in zdaj si v rešnici moj cestninar?«

»Matej?« zakliče Elišeba od vrat. »Kaj počneš tukaj?«

»Tvoj sin je najin cestninar!« reče Alfej.

»Matej, ne,« odvrne mati in si zakrije usta.

»V tvoj dom je poslal vojaka!« doda Alfej.

»Žal mi je,« hitro odvrne Matej. »Nisem hotel, da bi izvedel. Nisem sam izbral te četrti.«

»Izbral si svoje delo!« krikne Alfej. »Rimljani te niso prisilili k temu. *Odločil* si se, da boš sprejel to delo. *Odločil* si se, da boš izdal ...«

»V nasprotju s teboj, *aba*, sem izbral varno prihodnost.« Matej besede obžaluje takoj, ko mu zletijo iz ust.

Njegova mati reče: »Poklican si, da z vsem srcem zaupaš v Adonaja in se ne zanašaš na svoj razum.«

»Saj sem zaupal!« ugovarja Matej. »Ampak ali lahko našteješ eno samo stvar, ki jo je Adonaj storil za naše ljudstvo v sto letih? Petsto letih?«

»Izdajalec *in* bogokletnik,« sikne Alfej.

Jima ni jasno, da je njuna usoda v mojih rokah? prešine Mateja. »No,« reče, »svoji vladi dolgujeta davek za dva meseca.«

Alfej stisne ustnice. »Denar bom prinesel konec tedna.«

»Zamudil si dve plačili. Upal sem, da te bo Lucij prepričal, vendar te ne bom več ščitil.«

»Nočem tvoje zaščite!«

Kako lahko to reče? No, če hoče tako ... »Potem imaš štiriindvajset ur časa, *aba*.«

»Ne kliči me *aba*.«

Elišeba reče: »Alfej, prosim ...«

Matej ve, da bi to moral predvideti, a ga kljub temu zaboli. »Kaj?«

»Eli,« naroči Alfej, »zakrij okna in si nadeni tančico. Sedem dni bova opravljala *šivo*.«

Šivo?

»Nimam sina,« doda Alfej, medtem ko vodi jokajočo ženo v hišo in zaloputne z vrati.

Dvaindvajseto poglavje

SKRINJA

Nazaret, mrak

Jezusa vsekakor skrbi za učence in kako jim bo šlo – ne le naloge, marveč tudi medsebojni odnosi. Pomirja ga odločitev, da se bodo ženske nastanile v nekdanji Matejevi vili. Z nasmehom se spominja obeda, na katerem jih je veliko od njih uživalo tisti dan, ko je Matej sklenil sprejeti njegovo povabilo, naj hodi za njim. Čeprav se je končal s sporom z dvema vsiljivima farizejema, je bilo hrane veliko in bila je okusna, šale pa pristrčne. A kako velika je hiša in kako razkošno je opremljena! Marija iz Magdale, Rama in Tamara se bodo izgubljale v njej.

Neznansko ljubi ljudi, ki jih je izbral! Pa vendar uživa tudi v občasni samoti. Nenavadno se zdi, da ima v vseh teh letih, odkar živi na zemlji, samo širok nahrbtnik na ramenih. Čeprav je utrujen od pridiganja, učenja in spremljanja učencev, pospeši korak, ko vstopi skozi mestna vrata. Čudno, zane-marjenega psa, ki je dolga leta postaval tukaj, ni videti nikjer.

Toda njegov cilj ima prednost in ne vleče ga le v skromni dom iz otroštva, temveč tudi k ljubljeni materi. Mati ve, da prihaja, in ga bo glasno vabila, naj preprosto vstopi, vendar to ne bi bilo zabavno. Naj se sprašuje, ali morda trka nekdo drug.

Potrka na vrata.

»Oh! Prihajam! Če si ti, vstopi, vendar prihajam!«

Zahihita se in molče čaka. Vrata se končno odprejo na stežaj, mati poljubi *mezuzo* in hitro stopi k njemu. »Oh, seveda si ti! *Šana tova!*«

»Res je, dobro leto bo, *ima!*«

Objame ga, on pa jo dvigne v zrak, kakor se je navadil, in ji dovoli, da ga potegne v hišo. Oba poljubita *mezuzo* in Marija reče: »Zakaj nisi kar vstopil? Saj veš, da smeš. Si dobro potoval? Utrujen si videti. Lačen si, kajne? Sedla bova in jedla.«

Jezus opazi samo dve čaši vina in dva krožnika na mizi, medtem ko si umiva noge blizu vrat. Mati stopi k peči. »Torbo odloži kar tam. Jedla bova in nato greš lahko spat. Prepričana sem, da si izčrpan. *Šabatni kruh hala* je vroč in pripravljen. Ravno ob pravem času si prišel. Si dobro potoval?«

»Da, dobro. Rjavega psa ni bilo pri mestnih vratih. Se mu je kaj zgodilo?«

»Pred nekaj meseci je poginil. Sedi, sedi.«

»Aha, se mi je zdelo. Mislim, da sem ga v desetih letih, ko sem hodil skozi mestna vrata, vedno videl. Nihče se ni zmenil zanj.«

Ko mati prinese kruh iz peči, si Jezus hitro umije roke in zašepeta: »Blagoslovljen, Gospod, naš Bog, Kralj vesoljstva, ki si nas posvetil s svojimi zapovedmi in nam zapovedal umivanje rok.«

»Kruh ni povsem okrogel,« spregovori mati. »Nikoli ga nisem znala popolno oblikovati, toda rozine so se lepo zmehčale.«

»*Ima*, saj veš, da ne maram rozin.«

»In ti veš, da to vseeno delam za sladko novo leto, zato kar molči.«

Marija skloni glavo in skupaj molita: »Blagoslovljen, Gospod, naš Bog, Kralj veselstva, ki si naju ohranil pri življenju in privedel do prazničnega časa.«

Ko razlomita kruh in začneta jesti, Jezus reče: »Torej ni bilo ne Juda ne Jakoba ali ...«

Mati stisne ustnice. »Hja, tvojim bratom se je zdelo najbolje praznovati v Seforisu, medtem ko si tukaj. Samo da bi se izognili sporu.«

»Razumem.«

»Mislim, da jim je samo težko, zlasti ker je veliko ljudi navdušenih, da te bodo jutri videli. Vsi poslušajo o tem, kar delaš, o znamenjih in čudežih. Saj veš, kaj fantje menijo o vsem tem.«

»Razumem.«

»Vendar se bova imela lepo. Kakšen je kruh?«

»Slasten, čeprav so v njem rozine.«

»Torej, povej mi, kako gre tvojim učencem. Vsakemu posebej. Vedeti moram, za kaj naj molim.«

»Hja, nimava časa za vse. Kmalu bom odšel v posteljo.«

»Prav,« odvrne z nasmehom. »Pripoveduj mi o petih najljubših.«

Jezus se zasmеji. »Nimam ljubljenčkov. Saj veš.«

»Seveda jih imaš. Priznaj.«

»Ti mi povej, kdo so *tvoji* najljubši učenci.«

»Ženske!« vzklikne.

»Ha! Hitro si odgovorila.«

»In tisti, ki ga kličejo Gorečnik, ker te bo varoval.«

»Res? Še kdo?«

»Dražim te. Vsi so mi pri srcu. Ti kdo dela težave? Kaj pa Andrej? Kako mu gre? Ni mu šlo dobro, ko sem bila z njimi.«

»Pravzaprav je dobro. Naš fant Janez ga je spravil v red. Vsem gre trenutno prav dobro. Fante sem poslal na misijonske poti k našim rojakom; sami bodo delali znamenja in čudeže. No, ne ravno sami, ampak ...«

»Vem, kaj hočeš reči,« ga prekine. »In ženske?«

»V Kafarnaumu so. Jakobovemu in Janezovemu očetu pomagajo pri novem poslu z oljčnim oljem, s katerim bodo podpirali tudi naše poslanstvo.«

»Kaj pa Tomaž in Rama?«

»Kaj je z njima?«

Pogleda ga, kot bi hotela vprašati: »Resno?«

»Kako si vedela za vse, kar se dogaja?«

»Oči imam, kajne? Že na svatbi sem opazila, da sta zaljubljena. Mislila sem, da bi morali imeti po Ašerjevem in Sarinem obredu še njuno poroko. Bo njenega očeta prosil za blagoslov?«

»Bo.«

»Ju blagoslavljaš tudi ti?«

»Vesel bi bil, če bi se zaročila. Oba sta zvesta učenca.«

»Kaj pa Simon? Tvoj vodja je, kajne?«

»Tako je. Oziroma vsaj bo nekoč. Še vedno je malce divji, vendar imam načrte, da ga bom obrusil.«

»Komaj čakam,« pripomni Marija in se nasloni nazaj. »Torej si pripravljen za jutri? Marsikdo mi je rekel, da komaj čaka, da te bo videl. Ugani, kdo je v mestu.«

»Ne bi vedel.«

»Lazar in njegovi sestri. Danes so prispeli in zazdelo se jim je, da je to dobra priložnost za srečanje s teboj.«

»Res? Čudovito. Lazarja že dolgo nisem videl.«

Mater Marijo spomin ponese skoraj tri desetletja v preteklost, ko sta z Lazarjevo materjo učili mala sinova hoditi. Megleno se spominja igrač, razmetanih na tleh, in tega, da je Jezusa spodbujala, naj vstane. Njena prijateljica pa je spodbujala svojega sina.

Marija se ob spominu ugrizne v ustnico, saj je takrat njen mož prišel v hišo in veselo zgrabil Jezusa ter ga vrgel v zrak.

»Izčrpan sem,« zdaj spregovori Jezus. »V posteljo moram. Vendar potrebujem skrinjo, ko bom tukaj, *ima*. Kje jo hraniš?«

»Zdaj?«

»Aha.«

»Si prepričan, da si zadnjič tukaj, preden ...«

Jezus prikima. »Mislim, da prihaja moj čas.«

Boli ga, ko vidi, kako se ji pomrači pogled. »Ne vem, ali sem pripravljena,« pove Marija.

»Vem, kako se počutiš,« odvrne Jezus. »Ampak izpolnjujem ...«

Mati konča stavek namesto njega: »'Voljo Njega, ki me je poslal.' Toda ali mora biti tako kmalu? Si prepričan?«

»Če ne zdaj ...« reče Jezus.

Marija odvrne pogled. Naposled zamrmra: »Tvojega očeta najbolj pogrešam med praznovanji. Zelo se je zabaval. Tudi jutri bo vesel dan. Skrinja je pri tvoji postelji. Pospravila bom. Kar pojdi.«

»Lahko ti pomagam.«

Jasno mu je, da komaj zadržuje jok. »Ne, bom že. Ne bo mi hudega.«

Ko Marija vstane, se tudi Jezus hitro dvigne in iztegne roke proti njej. Objame jo in poljubi na glavo. »*Laila tov, ima*.«

»Lahko noč, moj ljubljeni sin.«

Jezus odnese nahrbtnik v svojo sobo, ki se seveda zdi veliko manjša, kot se je spominja. Skrinja je zraven postelje. V njej je uzda za osla, ki jo resnobno pregleda, preden jo spusti v nahrbtnik.

Petinpetdeseto poglavje

NEOBOROŽEN

Šotorišče

Gaj ve, da je videti, kakor bi se sproščeno sprehajal, toda vsakemu romarju s kančkom pameti bi moralo biti jasno, da v resnici nadvse pozorno nadzoruje okolico. Kdo so ti čudni ljudje in kaj pričakujejo od potujočega pridigarja? Življenje je bilo vsekakor lažje in preprostejše, ko je Gaj zgolj preziral Jude, kadar ga je pičilo. Sploh ni pomislil, zakaj brez sence dvoma verjame, da to ljudstvo sestavljajo psi, vredni le njegovega gnusa.

Primi še nikoli ni nikomur priznal – razen prikritega namiga Matejevim staršem –, da je nekako postal vsaj sočuten do usmiljenja vrednega cestninarčka, ki so ga vsi sovražili z dna srca. Gaj je pomislil, da je njegova šibka točka do moža nekaj enkratnega, začasno spuščanje njegove čustvene pregrade. Morda je samo sklenil, da ima Matej že dovolj sovražnikov med rojaki in zato ni treba, da bi ga sovražil še rimski vojak. Gaj prizna, da so se mu nekatere

značajske poteze možaka zdele, hja, prikupne. *Tega* ne sme priznati živi duši.

Zdaj pa njegov pogled na Jude dodatno ogroža sodelovanje s čudaškim nekdanjim ribičem. Simona – in še bolj njegovega brata Andreja – pozna kot podjetnega človeka, ki nevarno zabrisuje meje med upoštevanjem in kršenjem zakona. Bister je, o tem ni dvoma. Toda Gaju se je zdelo upravičeno, da čuti odpor, zlasti ko je Simon iznenada opustil življenje na Galilejskem jezeru in začel hoditi za Nazarečanom.

Toda ko je z njim delal pri kapnici, sprva nerad, je možaka spoznal v povsem novi luči. Še vedno misli, da so Judje čudni in upoštevajo vrsto na videz neskončnih in neznan-sko togih pravil – nekatera so zares zapletena –, toda Simon se je tako ali drugače izkazal za manj čudaškega, kot je pričakoval Gaj. O njegovi delovni etiki ne more dvomiti in tudi o bistrosti ne.

Ko je sledil množici, je videl, kar se je zdelo podobno ozdravljenju hudo bolne ženske, in bil priča strahu judovskih duhovnikov zaradi govoric o tem, kar naj bi se zgodilo z deklico v hiši uradnika iz shodnice ...

Iz nekega skrivnostnega razloga Gaj zaradi spleta vseh teh stvari povsem drugače gleda na romarje v tem priložnostnem mestu. Drži, vsekakor je bilo lažje in preprosteje, ko jih je samo psoval. A nekaj se dogaja. Veliko sovražnikov imajo, na primer samega pretorja, ki jih želijo bodisi pobiti bodisi izgnati. Gaju se zdijo uganka. To morda res ni najboljša drža *primija*, sklene, vendar tega ne more zanikati.

Ko pride do poškodovanega šotora, ki razkriva pol ducata premraženih in lačnih romarjev, ga prešine, da bi se ustavil in jim pomagal, toda kako bi bilo to videti? Motri starca, ki silovito kašlja, vendar se prisili, da gre naprej. Priznati mora, da njegova vest nikakor ni mirna.

V daljavi se prepirata ženski. Opazuje ju, da bi se prepričal, da se prepir ne bo stopnjeval. Gre mimo moškega, ki se

trudi znova postaviti razpadajoči zasilni šotor, in znova ga zamika, da bi pomagal.

Gaj mimogrede pobere kos vrvi in hitro zaveže vozal ter se nasmehne ob spominu na pogovore in delo s Simonom. Nekaj ga prešine. A še preden odide proč, opazi slabotnega starca, ki poskuša nesti konec lesenega stojala, s katerega bingljajo lonci. Možak se zdrzne, ko Gaj stopi k njemu, toda *primi* mu samo vošči dobro jutro in se postavi na njegovo mesto ter mu pomaga prestaviti stojalo nad ogenj. »Vse je v redu,« reče možu.

Gorečnik se nedaleč stran pripravlja na spopad. Globoko diha, moli ter nato poklekne in sname kapuco ter se pokaže zasledovalcem – kakor bi dvomili, kdo je. Glavni zelo in dva, ki sta mu zastavila pot – eden dolgolas, drugi pa čokat – se zahahljajo in zmajejo z glavo. Njegova neustranšnost je gotovo naredila vtis nanje.

Sledi njihovim pogledom vzdolž poti na drugi strani šotorov od mesta, kjer je on. Tam se sprehaja rimski vojak, si vzame čas, kramlja z različnimi romarji, obenem pa zbujajo pozornost v bleščeče rdeči uniformi. Znajdejo se na mrtvi točki, kajti Gorečnik ve, da si zeloti ne bodo drznili napasti, dokler je stražar tako blizu.

Gorečnik zašepeta glavnemu možu: »Poznam te iz Reda.«

»Moj obraz bo zadnji, ki ga boš videl,« odvrne zelo.

»Najbrž bi me res lahko ubil,« izziva Gorečnik in pazi, da ne pokaže niti kančka strahu. »Ampak v nebesih me bo čakal obraz mojega *Rabija*.«

»Si zato postal izdajalec?«

»Redu sem se pridružil, da bi se bojeval za Mesijev prihod. Tukaj je, bratje.«

»Sinoči je bilo mrzlo,« reče Gaj. Gorečnik in zeloti se obrnejo ob zvoku njegovega glasu. »Vaš šotor je očitno poškodovan.« Romarji ne vedo, kako naj se odzovejo na

Rimljanovo prijaznost. Gaj se zdi v zadregi. »Potrebujete pomoč?«

Gorečnik reče zelotu: »Približalo se je nebeško kraljestvo.«

Zelot se pretvarja, da motri celotno šotorišče. »Ni podobno kraljestvu, ki mi je bilo obljubljeno.« Pljune.

»Mesija ni to, kar smo mislili, bratje,« reče Gorečnik. Dvigne se s kolen. Zeloti položijo roke na bodala za pasom. »Življenje stavim nanj.« Odmakne rob halje in pokaže, da ni oborožen. »Odrekel sem se bodalu in našemu življenjskemu slogu ter začel hoditi za Kristusom, potem ko sem bil priča ozdravljenju svojega brata.«

Zeloti se spogledajo, kakor bi poslušali, a se ne bi bili pripravljeni umakniti – vsaj ne še.

Kafarnaumska ulica

Simon komaj verjame vprašanju, namenjenemu Jezusu, ki sta ga zastavila Janezova učenca. »To je vse?« vpraša. »To sta ga hotela vprašati?«

»Tako je,« odgovori Abner.

»Posredovali mu bomo vprašanje.«

»Oprosti,« reče Nadab, »a kako kmalu lahko pričakujeva odgovor?«

»Kako kmalu?« vpraša Simon. »Naj vama povem nekaj o besedi *kmalu* ...«

Mimo njih prihiti romar z deklico v naročju.

Janez mu sledi.

»Kaj se dogaja?« zanima Simona.

»Želita svoj odgovor?« vpraša Janez. »Vrnil se je.«

Simon, Sinova groma ter Nadab in Abner stečejo proti šotorišču.

Je lahko še bolje od tega? se sprašuje Simon. Kadar se pojavi Jezus, se marsikaj dogaja. Simonu se ni niti sanjalo,

kaj pomeni hoditi za njim. Vedel je le, da nima druge izbire. In zdaj bo svoje novo življenje zavrgel. Vsekakor želi mir z ljubljeno Eden. A celo ona – ne glede na to, kar se dogaja z njo – bo hotela slišati vse o tem, kar se dogaja.

Jerry B. Jenkins
IZVOLJENI, In jaz vam bom dal počitek
3. knjiga

Naslov izvirnika:
The Chosen – And I Will Give You Rest (Book three)

©izvirnika: This Focus on The Family book was first published in the United States by BroadStreet Publishing Group LLC, 8646 Eagle Creek Circle, Suite 210, Savage, MN 55378, with the title The Chosen – And I Will Give You Rest, copyright © 2023, by Jenkins Entertainment, LLC. Translated by permission.

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2025

Vse pravice pridržane.

Prevod: Klementina Logar
Urednica: dr. Tina Osterman
Jezikovni pregled: dr. Matic Pavlič
Korektura: Lejla Križanič Krk
Oblikovanje in grafična priprava: Jurij Korenjak
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Zanjo: Tone Rode

Tiskano po naročilu.

Tiskano v Sloveniji.

Ljubljana 2025

Več informacij o knjigah založbe Družina najdete na:

www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-311.6

JENKINS, Jerry B.

Izvoljeni. Knj. 3, In jaz vam bom dal počitek / Jerry B. Jenkins ; prevedla Klementina Logar. - Ljubljana : Družina, 2025

Prevod dela: The chosen. And I will give you rest

ISBN 978-961-04-1166-6

COBISS.SI-ID 226975235

Jezus je v očeh farizejev bogokletnik. Rimski oblastniki so prepričani, da ogroža njihovo vladavino in red. Množice pa v njem vidijo čudodelnega zdravitelja in modrega učitelja. V tretji sezoni nadaljevanke *Izvoljeni* vidimo Jezusa, ki ozdravlja bolne, na gori nagovori množico, nahrani pet tisoč ljudi in obuja mrtve. Njegovi nasprotniki so vse trdnjeje odločeni, da ga bodo utišali. Njegovi nadvse človeški učenci pa se ukvarjajo s svojimi vprašanji in skrbmi; v Mesija verujejo, vendar ga še ne razumejo.

KNJIGA TEMELJI NA PRILJUBLJENI NADALJEVANKI IZVOLJENI.
AVTOR USPEŠNIC Z LESTVICE NEW YORK TIMESA, JERRY B.
JENKINS, JE NAJBOLJ OSUPLJIVO ZGODBO VSEH ČASOV –
JEZUSOVO ŽIVLJENJE – POVEDAL NA SVEŽ IN NOV NAČIN.

»Knjiga *In jaz vam bom dal počitek* vas bo ponesla v misli prvih Kristusovih učencev. Opomnili vas bodo, da so samo ljudje, in morda boste v njih celo videli sebe, ko se trudite hoditi za Njim, ki še vedno korenito spreminja življenje.«

Gary D. Chapman, avtor knjige *Pet jezikov ljubezni*

Knjiga *In jaz vam bom dal počitek* ne pripoveduje samo zgodbe, temveč vas vabi, da se poglobite v srca in misli številnih skrivnostnih likov, kakršni so Simon, Eden, Marija Magdalena in Juda.

JERRY JENKINS—njegov sin je režiser televizijske nadaljevanke *Izvoljeni*—je napisal več kot dvesto knjig, ki so jih prodali v več kot 72 milijonih izvodov, med njimi je enainvajset uspešnic z lestvice New York Timesa. Znan je po svetopisemskem leposlovju, knjigah o koncu sveta (serija *Left Behind*) in številnih drugih žanrih. Jerry je pomagal Billyju Grahamu napisati spomine, poleg tega je avtor številnih drugih življenjepisov. Je član *Dvorane slavnih pisateljev* v Koloradu in predava ustvarjalno pisanje na krščanski univerzi v Koloradu. Z ženo Dianno imata tri odrasle sinove.

OGLEJTE SI NADALJEVANKO NA SPLETNI STRANI THECHOSEN.TV
ALI SI NA TELEFON NALOŽITE APLIKACIJO THE CHOSEN.

Fotografija naslovnice:
The Chosen Inc.